

R. S.
GREY

*Nemôžu sa vystáť,
a predsa o sebe snivajú*

PÁN
NEMILOSRDNÝ

ikar

R. S. GREY

PÁN
NEMILOSRDNÝ

Preložila Andrea Vargovčíková

Pán Nemilosrdný

R. S. Grey
COLDHEARTED BOSS

Copyright © 2019, COLDHEARTED BOSS by R.S. Grey

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková

Jacket design © 2025 by Emil Křížka

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0125-1

1. kapitola

Taylor

Nahnevane ukončím hovor a buchnem čelom o barový pult. Nezabolelo ma to tak, ako by som si priala. Dúfala som, že na chvíľu stratím vedomie alebo, ešte lepšie, utrpím príjemnú amnéziu. Nie vážnu, len takú, aby som zabudla, kto som, kde žijem a prečo sa môj život zmenil na bezútešnú nočnú moru.

Zovriem v ruke lacný predplatený telefón a rozmýšľam, že ho od zúrivosti rozdrvím. Určite to nebude také ťažké. *Len... trochu... pevnejšie stisnúť.* Telefón na mňa škodoradostne pozerá, stále je celý. Zronene si povzdychnem vo chvíli, keď na bare, na ktorom mám stále položenú hlavu, pristane pohár.

„To je na účet podniku.“

Natiahnem krk len natoľko, aby som zazrela pohár marasiek, ktorý ku mne prisúva nevrlý barman.

„Nie sú vždy na účet podniku?“ odvrknem. Hnev si vybijam na nesprávnej osobe.

„Pre platiacich zákazníkov,“ zašomre a načiahne sa za pohárom, aby ho vzal späť.

Zdesená, že sa chystá stiahnuť svoju ponuku a ukradnúť mi očividne moju večeru, sa rýchlo vystriem, schmatnem pohár a vďačne sa naňho usmejem. Vďačnosť som necítila už tak dlho, že asi nedosiahnem želaný účinok. Pri úsmeve zatínam

zuby, takže ani nemôže byť úprimný. Barman na mňa zvláštne pozrie, pokrúti hlavou a presunie sa na opačný koniec baru, aby vytiahol niekoľko nových fliaš s alkoholom.

Je tu nový, chlap ako hora asi vo veku môjho otca – keby tu môj otec bol. Hodím si čerešňu do úst a na jazyku sa mi rozlieva sladká šťava. Kiežby tu bol barman, ktorý tu zvyčajne obsluhuje! Volá sa David a aj on vyrastal tu v Oak Dale. Keby ma počul, ako hromžím, a videl, ako si búcham hlavu o bar, nemusel by sa ma ani na nič pýtať. Hneď by vedel, že sa mi rúca život. Neobťažoval by sa s čerešňami, rovno by mi ponúkol pohár tvrdého alkoholu a ja by som ho dnes večer asi aj do dna vypila.

Potom by prešiel na ďalšiu položku.

„Ako sa má mama?“ spýtal by sa ma.

„Budúci mesiac to budú dva roky, čo je triezva.“

„A sestra?“

„Stále jednotkárka a teraz, keď užíva nové lieky, jej už je lepšie.“

„Aha, takže tá trápi život vo všeobecnosti?“

Skrúšene by som sa naňho usmiala. „Nevidno to?“

Zasmial by sa a šiel by obslúžiť ďalšieho zákazníka. Nikdy ich tu nebýva veľa. Väčšina miestnych si nemôže dovoliť značkový alkohol, preto bar uspokojuje zväčša hostí ubytovaných vo vedľajšom moteli.

Obzriem sa cez plece na partiu mužov v oblekoch, ktorí tu pri mojom príchode už sedeli. Sú štyria, vyzerajú uhladene a určite sú z mesta. Zrejme sú zvyknutí na exkluzívnu vôňu, nie na smrad mobilného domu.

Porovnávať naše životy by bolo na smiech.

Po skončení strednej školy som prechádzala z jednej príležitostnej práce do druhej. Momentálne pracujem ako chyžná v moteli a zarábam sedem dolárov na hodinu. To nie je ani

minimálna mzda, ale nášmu šéfovi je to ukradnuté. Vraj to dorovná prepitné. Ani omylom. Nemôžem sa však sťažovať, pretože teraz sa na zmenách striedame piati. A ak sa mi niečo nepáči, na moje miesto už čakajú ďalší.

Títo fešáci zrejme každé ráno minú bez mihnutia oka sedem dolárov za kávu. Drobné hodia do nádoby na prepitné, vezmú si svoje macchiato espresso chai tea a plávajú životom, akoby to bola rozprávka.

Dievča ako ja rozprávky nezaujímajú. Nezahrejú vás, neoblečú ani nenakrmia.

Chlapík, ktorý sedí tvárou k baru, ma pristihne, ako ich pozorujem. Keď sa nám stretnú pohľady, žalúdok sa mi zovrie natoľko, že sa mi isto vyrysujú brušné svaly. Je spomedzi nich najkrajší, hneď som si ho všimla.

V ich rozprávke je princom. Azda nikto nepripomína princa väčšími než on. Má výrazné líčne kosti, dohľadka oholenú hranatú sánku a husté tmavohnedé vlasy. Je opálený, akoby celé dni trávil na čerstvom vzduchu, ale to nemôže byť pravda, pretože oblek mu na vysokú svalnatú postavu sadne ako uliaty a vlasy má príliš dokonalé. *Tak ako teda? Trčíš celý deň v zasadačke alebo kálaš drevo v lese?*

Neusmeje sa a nedíva sa na mňa so záujmom ako väčšina chlapov, ktorí ma pristihnú, ako ich bez hanby pozorujem. Iba zdvihne tmavé obočie, akoby sa ma pýtal: *Už si skončila?* A ja si uvedomím, že som sa mýlila. Nie je to rozprávkový princ, ale drak.

Odvrátim sa. Moja súčasná situácia však na mňa dolieha dosť na to, aby ma priviedol do rozpakov. No a čo, že je to fešák? Keď sa vám rozpadáva auto, uviazli ste v bezvýcho diskovej práci a to najlepšie, v čo môžete večer dúfať, je vyležaný gauč v tesnom mobilnom dome, akákoľvek krása stráca lesk.

Zazvoní mi telefón, ktorý mám stále na kolenách. Rýchlo prijmem hovor.

„Mami?“

„Ahoj, prečo ešte nie si doma?“

„Čakám na Jeremyho.“

„Myslela som si, že dnes zájdeš do servisu po auto.“

Nečujne si vzdychnem, aby to nepočula. „Mala som, no ráno mi mechanik zavolať, že nejde len o pokazený motor a roboty bude viac. Cenu vraj odhadoval celý deň.“

„Koľko?“

Zavriem oči. „Vyše štyristo dolárov len za súčiastky.“

Jej ťažký povzdych mi láme srdce. Ešteže som jej nepre-
zradila skutočnú sumu.

„Niečo vymyslím,“ presviedčam ju naoko sebaisto. „Už som začala premýšľať, ako by sme mohli získať peniaze.“

„Požiadala si pána Harrisa o zálohu?“

Včera večer sme preberali aj túto možnosť.

„Áno.“

„A?“

Zovrie sa mi žalúdok, keď si spomeniem na popoludňajšie stretnutie so šéfom v moteli, na jeho košeľu, z ktorej mu div neodlietali gombíky, čo sa mu tak natáhovala na tučnom bruchu, na jeho špinavú kanceláriu, ktorá páchla po tuniakovom sendviči.

Keď som mu vysvetlila, prečo potrebujem zálohu a ako veľmi závisíme od nášho auta – McKennu na ňom vozíme do školy, ja na ňom chodievam do práce a mama cez víkendy do Livingstonu na kurzy, aby si konečne mohla otvoriť salón krásy –, oprel sa o stoličku a špáradlom sa vítal v zuboch. Vážne si z nich vyberal tuniaka!

„Takže potrebujete pár dolárov navyše?“ overoval si a pohľadom mi sklzol na hrud.

Ešteže som si v prvý deň v práci vypýtala väčšiu veľkosť tejto nudnej kaki uniformy, než bežne nosievam. Urobila som to preto, aby mi nebola tesná a nedialo sa práve to, čo teraz – aby pri pohľade na mňa pán Harris neslintal ako pri švédskom stole.

„Ako veľmi ich potrebujete?“ pokračoval a spúšťal zrak ešte nižšie. Pevne zovrel mäsité ruky. Akoby ma najradšej rozmliazdil ako motýľa.

A to bol koniec nášho rozhovoru.

„Nemôže mi ju dať,“ oznámim mame. Pri spomienke na ten rozhovor sa až trasím. „No sú aj iné spôsoby...“

„Vezmem si U Lonnyho nejaké zmeny,“ navrhne. Mám dojem, akoby pri tom zatínala zuby.

Vystriem sa a pritisnem si telefón bližšie k ústam. „Nie, mami, nerob to!“ Vrie vo mne hnev. Štve ma, že sme sa dostali do tejto situácie. „Vymyslíme niečo iné.“

Lonny bol odjakživa maminou nerestou. Najmä jeho vinou začala toľko piť. Ten chlap by zapredal aj dušu za fľašu tequily. Deň, keď mu dala kopačky, bol jedným z najkrajších v mojom živote. Nedovolím, aby sme urobili krok späť, už nám nechýba veľa, aby sme sa opäť postavili na nohy. Mama v lete doštuduje, bude si môcť založiť vlastný salón krásy a dokáže uživiť seba i McKennu aj bez mojej pomoci. Konečne budem voľná.

„Dobre. Len nechcem, aby si mala pocit, že všetko leží na tvojich pleciach.“

Oprášim si smietku z džínsov, ktoré si nosievam v taške do práce, aby som si tú hnusnú kaki uniformu mohla vyzliecť, len čo sa mi skončí zmena. V deň, keď dám výpoveď, ju s radosťou spálím na smetisku.

„Je to v poriadku. Naozaj.“

„Kedy má po teba prísť Jeremy? Už je pol deviatej.“

„Dnes táhá dlho v práci.“

„Dobre. Zavolaj mi, ak sa neukáže, zistím, či by po teba nemohla skočiť Nancy.“

Druhú polovicu jej vety už nevnímam, pretože k baru podíde jeden z tých mužov v obleku, aby objednal ďalšiu rundu. Nemusím sa ani obzrieť a viem, že je to *on*. Delia nás od seba dve prázdne stoličky – je dosť ďaleko, aby nepôsobil trúfalo, ale dostatočne blízko, aby vyslal jasný signál.

„Už musím končiť,“ lúčim sa s mamou a odťahujem si telefón od ucha.

„Lúbim ťa,“ povie mi tesne predtým, ako ukončím hovor.

Položím telefón na bar a muž si objedná: „Dve pívá Dos Equis s limetkou a dve pívá Bud Lights.“

Z jeho hlasu mi prebehne po chrbte triaška. Je príjemný a kultivovaný, ani náznak typického texaského huhňania.

Barman čosi povie a už otvára fľaše.

Nenápadne zaletím pohľadom doľava. Muž žmúri na môj pohár čerešní. Zrejme ma považuje za nepľoletú.

„Aj ja si prosím Dos Equis,“ vyhrknem bez rozmyslu. Moja hrdosť zrejme stojí za tých päť dolárov, ktoré vysolím za pivo, hoci stojí takmer toľko, čo zarobím za hodinu. Za hodinu drhnutia záchodov, ustielania postelí a úmyselnej ignorácie čudných škvŕn po čudných ľuďoch. To všetko vyhodím pre detinskú impulzivnosť.

O to pivo vôbec nestojím, no nemám na výber, pretože barman ho už otvára a siaha po limetkách.

Ticho vyplňa country hudba. Ak sa ten muž chystá urobiť prvý krok, teraz je naň vhodný okamih.

So zatajeným dychom čakám, kým sa ku mne otočí a povie niečo šarmantné. Počula som už veľa úvodných viet od mnohých tunajších mužov, i keď som o to nestála. Zaujíma ma, čo vyjde z tohto chlapíka. Určite niečo lepšie. Zaiste vie

dosiahnuť, že žena zabudne na svoje problémy, i keď len na jednu noc.

Zahľadím sa naňho. Vyzliekol si sako. Vyhrnuté rukávy bielej košele mu odhaľujú svalnaté predlaktia. V tlmenom osvetlení baru na mňa žmurkajú jeho lesklé strieborné hodinky. Tmavohnedý kožený remienok síce neprezrádza ich hodnotu, no pravdepodobne stáli viac než auto, ktoré sa zúfalo snažím dať dokopy, ba dokonca viac než mobilný dom, ktorý mama zdedila po otcovi a v ktorom bývame celý môj život.

Tie prekliate hodinky na mňa po dnešku pôsobia ako kopanec do brucha. Náborne mi ukazujú, aký odlišný je život niektorých ľudí. Na barovom pulte pristane päť pív a muž ešte pred odchodom barmanovi povie, aby mu pripísal na účet aj to moje. Len tak. Mne osobne nevenoval ani slovo. Len predpokladal, že chcem, aby za mňa zaplatil.

Arogantný sviniar!

Keby som si to mohla dovoliť, odmietla by som to. Namiesto toho však mlčím.

V duchu rozoberám všemožné motívy, aké ho k tomu viedli. Možno bol iba zdvorilý. Možno mu stačil jediný pohľad na moje džínsy a biele tričko zo second handu a poľutoval ma. *Jasné, pod pazuchou mám maličkú dierku, no ešte stále je to slušné tričko!*

Nech už si myslel čokoľvek, pivo mi chutí ako močka.

Najradšej by som ho nechala na bare, no okrem pitia nemám čo robiť, stále čakám na Jeremyho. Mešká a nedvíha telefón. Opäť mu zavolám, no hovor zostane bez odpovede. Už nedúfam, že vôbec príde.

Potlačím vzdychnutie pri predstave, že budem musieť nájsť iný spôsob, ako sa dostať domov. Náš mobilný dom delí od tohto baru šesťnásťkilometrový úsek diaľnice. Úsek, ktorý

by som musela prejsť v noci peši. Nebolo by to prvý raz, no dnes na to naozaj nemám chuť. Radšej by som sa utiahla do boxu v kúte a prečkala tam noc.

Spoza mňa opäť doľahne mužský smiech, no odolám nutkaniu otočiť sa. Ďalší dúšok piva ma už hreje v bruchu. Alkohol mi stúpa do hlavy. Neznesiem ho veľa. Nepijem často, a už vôbec nie na prázdny žalúdok. Zrak sa mi rozmazáva a moje problémy sa len zintenzívňujú.

Oklamala som mamu. Presviedčala som ju, že niečo určite vymyslíme, a bola som plná nádeje, no akú nádej vlastne máme? Aké možnosti ponúka malé mestečko, ako je Oak Dale? Neúprosná pravda je, že sme sa ocitli na úplnom dne. Živoríme tu tak dlho, že iný život už azda ani nepoznám.

Dopijem pivo a zjem čerešne. Priam počujem, ako môj žalúdok protestne skuvíňa: *Predtým, než zomrieš, prosím, vlož do mňa aspoň niečo zelené.*

Zaškripu stoličky. Muži v oblekoch sa zberajú na odchod. Jeden z nich podíde k baru, aby zaplatil účet, no nie je to ten, ktorý ma zaujal, preto je mi ukradnutý.

Keď mi docvakne, že ten muž odchádza s nimi a mňa necháva tu, mám pocit, akoby som o niečo prišla.

Napínam uši a snažím sa ho začuť, no rozprávajú jeden cez druhého a nedarí sa mi rozlíšiť jednotlivé hlasy. Dvere do baru sa otvoria a dnu vnikne hluk z diaľnice, autá mínajú náš fliačik lesa a mieria na nejaké lepšie miesto.

Štuchám do etikety na pivovej fľaši. Dvere sa zatvoria a ja osamiem s dvoma štamgastmi na opačnom konci baru a s barmanom, ktorý sa na mňa isto durdí pre tie čerešne. Viem to, lebo si ustavične mrmle popod nos čosi o „nevďačnej sopliačke“. Toto osadenstvo vrátane mňa by sa skvele hodilo do reklamy na antidepresíva. Asi som na tom naozaj zle, pretože ani táto myšlienka ma nepobaví.

„Dáte si ešte niečo?“ spýta sa barman a jeho otázka smeruje do tej časti miestnosti, kde pred chvíľou sedeli muži v oblekoch. Otočím hlavu tak prudko, až takmer padnem zo stoličky.

Ten muž tam stále sedí.

A sám.

Sedí za stolom a barmanovi vraví, že si už nič nedá. Už nechce piť... tak prečo tu ešte trčí? V televízore nad barom nebeží žiadny zápas – ten televízor vlastne už roky nefunguje. Nie je tu nik, kto by ho bavil duchaplnou konverzáciou, ak nepočítam grgajúcich chlapov na opačnom konci baru.

Potom sa nám stretnú pohľady. Dovtípim sa.

Zostal tu kvôli mne.

Srdce sa mi zastaví, vynechá úder a vzápätí sa prudko rozbúši.

Tento chlap moje problémy nevyrieši. Poslúžil by iba ako rozptýlenie, ako dočasná úľava od ťarchy života na pleciach.

Dívam sa naňho.

Bože, aký fešák! Je drsne mužný, vysoký, so širokým hrudníkom a žilnatými predlaktami. Ani teraz sa neusmieva. Naopak, mračí sa a vláčne pery – zrejme to jediné, čo je na ňom jemné – má zovreté do prísnej čiarky. Akoby sa na mňa hneval, že som nás dostala do tejto situácie, že som ho prinútila zostať.

V tom prípade by som sa mohla hnevať aj ja naňho. Ešte som nezažila jednorazovku, pretože som dosiaľ nestretla chlapa, ktorý by za to stál. Tento je príťažlivý aj bez námahy, pôsobí zmyselne, i keď sedí ďalej odo mňa, opiera sa o stoličku a chladne si ma premeriava. Hlavy by sa za ním otáčali aj inde. Tu má moju plnú pozornosť.

Asi by som sa mala zdvihnúť a odísť, aby som si ochránila srdce. Z tohto nevzide nič dobré.

Zajtra sa tento neznámy muž vyparí a môj život bude pokračovať tak ako doteraz.

Môj život.

Zmaturovala som pred štyrmi rokmi a stále som tu, nedokážem sa vymaniť z tohto kolotoča, z tejto nočnej mory. Drieme a šetríme peniaze, len aby nás potom postretla nejaká katastrofa – pokazí sa nám auto, poisťovňa odmietne uhradiť McKenne nový liek na astmu, rozpadne sa klimatizácia, zateká strecha – a sme na začiatku. A opäť sme na mizine ako v deň, keď sme začali.

Trasú sa mi ruky a bolí ma hrdlo, pretože úporne zadržiam slzy.

Je toho na mňa priveľa.

Tento život ma privedie do hrobu. Potrebujem mať po ruke núdzové tlačidlo, mať možnosť stisnúť poisťku, ktorá ma vymrští z tejto barovej stoličky až na opustený ostrov, na ktorom neexistujú prečerpané kreditné karty ani mizerní šéfovia. Vlastne, kašľať na ostrov! Nie som priberčivá. Uspokojím sa aj s pokojnou nocou v maminom mobilnom dome, kde sa budem pozeráť na prázdnu stenu a nikto mi nebude pripomínať beznádej, ktorá ma na druhý deň čaká.

Núdzové tlačidlo však neexistuje, zato tento muž áno.

A tak sa vyberiem touto cestou, len aby som mohla aspoň na jednu noc zabudnúť.

Okato sa zadívam na chodbu, ktorá vedie na toaletu, a presvedčím sa, že môj úmysel pochopil správne. Skĺznem z barovej stoličky zarovno s tým, ako jeho stolička zaškrípe na drevenej podlahe.

Už niet cesty späť.

2. kapitola

Taylor

Ako omámená kráčam na toaletu. Moje telo sa pohybuje bez toho, aby som si uvedomovala, čo robím. Som ako v tranze. Nič iné to nemôže byť, pretože samu ma ohromuje, na čo sa chystám. Hryzie ma svedomie a vyzýva ma, aby som vzala nohy na plecia, kým sa ešte dá, no ja už stojím pred dámskymi toaletami a dvere mi otvára ruka oveľa väčšia než tá moja.

Celkom som zabudla, že sú tu dve zrkadlá. Kiežby tu neboli! Visia nad ošumelými porcelánovými umývadlami. Sú popraskané a flakaté, no vidím sa v nich dosť dobre na to, aby som si uvedomila, čo robím.

Dívajú sa na mňa hnedé oči mojej matky, v kútikoch zvodne nadvihnuté, akoby som skrývala nevypovedané tajomstvá.

Dlhé zvlnené hnedé vlasy mi voľne splývajú do polovice chrbta.

Moje plné pery sú vraj predmetom mužských snov, aspoň tak mi to povedali. Predpokladám, že práve ony ku mne dnes večer priviedli tohto drsného neznámeho chlapa.

Mám aj iné prednosti – vysoké líčne kosti, úzky pás a krivky dospelej ženy.

Svoj výzor som však nikdy nevnímala ako výhodu. V skutočnosti mi spôsobil len problémy. Matkini nápadníci sa

o mňa zaujímali až priveľmi. Učítelia a rodičia usudzovali, že mojím jediným životným cieľom je zvádzať mužov zo správnej cesty. Šéfovia ma nikdy nevnímali ako človeka, ktorý má aj inú hodnotu, než je vzhľad. Dnešný rozhovor s pánom Harrisom je toho najlepším príkladom. Po toľkom obťažovaní a uštipačných poznámkach je nad slnko jasnejšie, prečo sa takmer nemaľujem a nenosím tesné oblečenie. Nemá zmysel ešte prilievať olej do ohňa.

Do chrbta mi narazí pevný hrudník a vtlačí ma ďalej do miestnosti. Pochopím to. Mal na výber rovnako ako ja, nemusel ísť za mnou. Dvere sa však už zatvárajú a on ovládne celý priestor.

Stisne mi rameno a tlačí ma dopredu. V zrkadle ho vidím, ako sa nado mnou týči. Vzdialenosť medzi mojím temenom a jeho bradou by sa dala so zveličením merať na kilometre, nie na centimetre.

Tvoríme nápadný pár: dokonalé zladené tmavé črty, natoľko rozdielne hnedé oči, že by sa ani nedali považovať za oči rovnakej farby. Sme dvaja krásni ľudia, ktorí sa chystajú urobiť niekoľko veľmi zlých rozhodnutí.

„Koľko máš rokov?“ spýta sa ma, okamžite mi tyká. Díva sa na mňa v zrkadle. Znehybniem, len čo zaregistrujem jeho ostrý tón.

„Dvadsaťdva.“

Nadvihne obočie. „Si priveľmi mladá na to, aby si sedela sama v bare.“

Nemienim mu nič vysvetľovať. Ak ho zaujíma, čo tu robím, môže sa ma na to slušne opýtať. Presuniem pozornosť naňho.

„Prečo si neodišiel so svojimi známymi?“

Voľnou rukou mi siahne na vlasy, ktoré mám prehodené dopredu cez plece. Pozorujem ho v zrkadle, ako mi ich presúva na chrbát, a nevdojak sa zachvejem.

„Nechcel som,“ odvetí potichu.

„Prečo?“ nalieham naňho.

Znova sa mi pozrie do očí.

„Sedela si sama pri bare a vyzerala si smutne. Asi som sa chcel ubezpečiť, že si v pohode.“

Toto som fakt nečakala. Myslela som si, že povie niečo v zmysle: *Hm, lebo si sexi a ja som ti neodolal.*

Emócie ma zasiahnu tak náhle, až mám slzy na krajíčku. Najradšej by som spustila plecيا a oprela sa oňho. Silno zavriem oči.

Kedy naposledy sa ma niekto spýtal, či som v pohode?

Nemôžem plakať. Nemôžem dopustiť, aby ma videl v takom stave. Ak začnem blabotať ako hlupaňa, nebude chcieť so mnou nič mať. *Ach jaj, vari si si nemyslel, že sme si sem prišli užiť? V skutočnosti ti chcem rumádzgať na pleci a ty ma budeš pritom hojdať v náručí.*

Zaujíma ho, ako sa cítim.

Prečo?

Je to cudzí človek, prehodili sme spolu len pár slov, a predsa mám dojem, že ma nechce využiť. Okrem toho, mohol to už dávno urobiť.

Sme tu sami a nikto nás nepríde skontrolovať. Mohol by ma pritlačiť k stene a robiť si so mnou, čo sa mu zachce. On však pokojne čaká na moju odpoveď.

Tak ako vždy, smútok rýchlo vystrieda hnev. Slzy ma z tejto kaše nevytiahnu. Sebaľútosť moje problémy nevyrieši. Som tu len vďaka svojej sile a vôli nejako prežiť ďalší deň.

Keď som si istá, že sa už ovládam, otvorím oči a chytím ho za ruku, ktorou sa dotkol mojich vlasov tak úctivo, až mi takmer stislo srdce.

„A čo si okrem toho ešte chcel urobiť? Keby ťa nezaujíma-
lo, či som v pohode...“ spýtam sa ho zastretým hlasom.

Oči mu v zrkadle stmavnú. Prekvapí ma, že z neho nevyžaruje žiadostivosť a túžba. Pôsobí skôr utrápene a zmätene, takmer akoby sa najradšej zvrtol a odišiel.

Nedám mu na to šancu.

Otočím sa, postavím sa na špičky a pritisnem sa k nemu. Perami sa mu dotknem úst.

Jemný bozk ho prekvapí.

Bolestivo mi zovrie rameno, ale rýchlo ho pustí. Pohladí mi ho, akoby sa zľakol, že mi ublížil.

Bozk mi neopätuje, no ja sa nevzdávam, a keď sa konečne podvolí, sprvu rozpačité, strnulé pohyby sa menia na oveľa príjemnejšie. Na bozk, aký v štrnástich v lete dáte svojmu najlepšiemu kamarátovi, na bozk ukradnutý vo chvíli, keď sa rodičia nedívajú. Je nežný a neistý, len mäkké pery a nevypovedané možnosti.

Nie sme však pubertiaci. Tisnem sa k vášnivému mužovi. Kašlem na to, ako veľmi mu leží na srdci moje blaho. Keď ho budem bozkávať, zvädzať a pokúšať, dlho sa tým zaoberať nebude. Bujnými prsami sa naňho pritláčam a hladím ho po hrudi cez chladivú látku košele. Zamierim dlaňou ku golieru a na krk. Prvý raz sa dotknem jeho pokožky. Je taká horúca, až sa rozplývam. Aj on musí cítiť to teplo, pretože lačne zastoná. Ten zvuk mnou hlboko otrasie a odrazu o sebe zapochybujem. Začínam sa báť situácie, do ktorej som sa dostala.

Toto nie je muž, ktorého možno využiť na jednu noc. Je to muž, pre ktorého obrátite celý svoj život naruby, pred ktorým sa doslova plazíte, aby ste sa mu zapáčili, ktorý sa vás dotkne iba raz a navždy poznačí vašu dušu.

Mimovoľne sa od neho odtiahnem, potrebujem priestor, aby som sa nadýchla. Hrudník sa mi prudko dvíha a klesá a trasú sa mi ruky.

To je šialené! Toto predsa nerobievam! Pracujem, šetrím, odtrhám si od úst a bojím sa, ako ma život zajtra zasa neprijemne prekvapí. Nezamykám sa na toaletách s neznámymi chlapmi!

Nemám však čas podľahnúť výčitkám svedomia, pretože ma zdvihne ako pierko a vyloží na múrik s umývadlom. Roztiahne mi nohy a vkladá sa mi medzi ne. Nohami sa mi obtiera o stehná a ja zastonám. Aj napriek výške, v ktorej sedím, sa musí ku mne skloniť. Chytí mi bradu a zakloní mi hlavu, aby získal prístup k mojim perám. Otočí hlavu nabok, pritisne mi pery na ústa a raz-dva vezme situáciu do svojich rúk. Prvý bozk som síce iniciovala ja, no je očividné, že tie nasledujúce bude rozdávať on.

Láska ma jazykom a vysielala mi rozkoš do celého tela.

Dávam sa tým unášať.

Dolieha však na mňa realita, aj keď ju usilovne odháňam.

Musím to zastaviť.

Toto mi nepomôže. Ráno ma to bude mrziť.

Jedine že by...

V hlave mi skrsne divoký, hlúpy nápad: nemusela by som z toho mať len príjemnú noc, ale aj peniaze. Mohla by som z toho urobiť obchod! Predať sa! No výborne, akoby sex na jednu noc už nebol dosť zlý, ešte uvažujem, že sa dám na najstaršie povolanie! Je to smiešne, a okrem toho, ako sa vlastne uzatvára taký obchod?

Ahoj, chvíľu ma nebozkávaj, rada by som s tebou prebrala podmienky transakcie.

Za koľko sa dnes predávajú malomestské prostitútky s takmer nulovými skúsenosťami? Za sto dolárov a kupón na mliečny koktail zadarmo?

Vďaka otázkam, ktoré mi víria hlavou, získam odstup. Jeho ústa sú vábivé, no nestačia zahnať môj blížiaci sa panický

záchvat. Toto improvizované rande na toalete bolo spontánne a chabo premyslené. Iba čo zo seba robím hlupaňu.

Ak som túžila po jednorazovke, mala som si vybrať bezvýznamnejšieho dobrovoľníka, nie tohto elegána s vypracovanou postavou a provokatívnymi bozkami. Načisto si ma podmaní, ukáže mi dosiaľ nepoznanú rozkoš a potom nasadne do luxusného športiaka, odfrčí do neznáma a ja tu ostanem sama ako prst.

Mozog mi síce pracuje na plné obrátky, no jeho zmyselné, dráždivé bozky vyťahujú na svetlo všetky emócie, ktoré by som mala skrývať. Keby odo mňa odstúpil, uvidel by moje opuchnuté, červené pery, túžbu v očiach, dvíhajúcu sa hrud' a vlhké nohavičky. Keby sa ma *tam* dotkol, urobila by som sa už len z toho, aké je toto celé nesprávne.

Vsunie mi ruky pod tričko, a keď mi položí teplé dlane na pokožku, jeho dotyk ma na chvíľu opantá. Strácam rozum.

Stisne mi pás a ja ho pevne objímam, akoby som sa bála, že spadnem z umývadla. Dlane mi pristanú rovno na jeho zadku.

A nielen na ňom...

Aj na peňaženke.

Má ju v zadnom vrecku oblekových nohavíc.

Prekvapene otvorím oči, kým sa ku mne skláňa a bozkami mi posieva krk.

Vezmi si ju, kričí môj pud sebazáchovy. Neváhaj!

NIE!

Žalúdok sa mi zovrie od previnenia a odporu, že mi to vôbec napadlo. Nie som zlodejka. Nikdy!

Celá táto situácia sa mi javí nesprávna. Obklopuje nás zvláštna aróma. Vábivými teplými žilnatými rukami ma oblapí za pás a pritiahne si ma k sebe. Boky sa nám rytmicky spolu hojdajú. Kiežby sme sa bozkávali v rozprávke, z ktorej sem prišiel, a nie na nechutnej barovej toalete! Kiežby to bola